

тятъ хайдутитѣ остригѣ сърпове, тѣ свирятъ въ юнашкитѣ имѣ ржце.

— Хрясъ, звънъ... хрясъ, звънъ...

Хайдутъ Вълко връзва снопитѣ. Прегръща въ мечитѣ си лапи ржкоитѣ, тръшка снопи като биволи. Не минаха и три часа — нивата се стопи въ ржцетѣ имѣ. Вълко изплете грижливо брадата и сложи жълтица въ класоветѣ ѝ.

Трети пѣтли не бѣха пѣли, когато дружината на хайдутъ Вълко отново потъна въ роснитѣ пазви на планината.

*

Сутринтъ Неда стана рано. Издои кравитѣ и ги натири да пасатъ. Сготви, нахрани децата и свекъра си, стариятъ баща на хайдутъ Вълко.

ПРИСТИГА ВЕСЕЛОТО ЛѢТО

Каква невиджана картина отъ пѣстри цвѣтове си ти о, моя хубава Родино, която пѣнешъ и цвѣтишъ

Пристига веселото лѣто и маха сърпа си въ ржка, — предъ него нивитѣ богати шептятъ: — Жетварино, ела!

По-скоро искаме въ хармана вършитбата да закипи, и къмъ широкитѣ хамбари на хладна сѣнка да вървимъ.

Когато селски воденици измелятъ златния ни плодъ, ще хранимъ съ хлѣба си пшениченъ тебъ, български великъ народъ.

Богданъ Овесянинъ

Задѣна на грѣбъ кърмачето си и пое къмъ нивата. Старитѣ жени грижливо я окайваха.

— Горката, наказва се съ този хайдутинъ. Все самичка ходи на нивата.

Неда се направи, че не чува жалбитѣ имѣ. Когато пристигна на нивата, тя ахна отъ почуда. Нивата пожената.

Помилва съ очи тежкитѣ снопи.

— Той е, само моятъ хайдутъ Вълко може да стѣга такива тежки снопи.

Детето се пробуди и проплака.

— Гледай мама, какви тежки снопи е връзвалъ татко ти!

Единъ пѣдпѣдъкъ излитна отъ нивата и поздрави слънцето.

Иванъ Василевъ

БЪЛГАРСКИ ДЕЦА

Ний сме млади, бодри, стройни — съ бистъръ умъ, съ духъ крилатъ — синове сме ний достойни на народъ юначенъ, младъ.

Ние носимъ въвъ живота радость, пѣсни, веселъ викъ; любимъ Родината свята и народа си великъ.

Ний живѣемъ въ славно време, — дни велики днесъ коваемъ, за България могъща всичко мило ще дадемъ.

Ний сме бодри и работни, съ млади, весели сърдца — нова струя въвъ живота, ний сме български деца!

Вас. П. Нешевъ